

פרשת ויקרא פרק ז קרבן חטאת

עמוד ג: המשך מבנה הפרק

דבור חדש

מאז פ' א, כי בפרק הזה נידון נושא חדש קורבנות חובה. עד כאן דנו בקרבנות נדבה.

בפריטי הקרבת החטאת של הכהן המשיח (פס' ד' י') מספר הפעולות הנעשות

הוא 10 מעבר ל- והקריב הפעולה הכללית, והביא, וסמך, ונחט...
במניין הפעולה 'השביעית נוכרת והזה מן הדם שבע פעמים.

פני - פתיחת העניין.
אם - פירוט. פסי לב
אם - פירוט של פירוט.
כך בכל התורה כגון פרשת משפטים.

שם חטאת גם מלשון חיטוי (יש דגש ב-ט) ולכן קרבן זה מתאים ליולדת, נזיר ומצורע, ואין הכרח לחפש אצלם חטא.

א וידבר ה', אל-משה לאמר. ב דבר אל-בני ישראל, לאמר-נפש כ- תחטא בשגגה מכל מצות ה', אשר לא תעשינה; ועשה, מאחת מהנה. ג אם הכהן המשיח יחטא, לאשמת העם: והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן-בקר תמים, לה'-לחטאת. ד והביא את-הפר, אל-פתח אהל מועד-לפני ה'; וסמך את-גדו על-ראש הפר, ונחט את-הפר לפני ה'. ה ולקח הכהן המשיח, מדם הפר; והביא אתו, אל-אהל מועד. ו וטבל הכהן את-אצבעו, בדם; והזה שבע פעמים לפני ה' את-פניו, פרכת הקדש. ז ונתן הכהן מן-הדם על-קרנות מזבח קטרת הסמים, לפני ה', אשר, באהל מועד; ואת כל-דם הפר, ישפך אל-יסוד מזבח העלה, אשר-פתח, אהל מועד. ח ואת-כל-חלב פר החטאת, ירים ממנו את-החלב, המכסה על-הקרב, ואת כל-החלב, אשר על-הקרב. ט ואת, שתי הקלית, ואת-החלב אשר עליהן, אשר על-הפסלים; ואת-היתרת, על-הקבד, על-הקליות, יסירנה. י כאשר יורם, משור זבח השלמים; והקטירם, הכהן, על, מזבח העלה. יא ואת-עור הפר ואת-כל-בשרו, על-ראשו ועל-כרעיו; וקרבו, ופרשו. יב והוציא את-כל-הפר אל-מחוץ למחנה אל-מקום טהור אל-שפך הדשן ושרף אתו על-עצים באש; על-שפך הדשן ישרף.

יג ואם כל-עדת ישראל, ישגו, ונעלם דבר, מעיני הקהל; ועשו אחת מכל-מצות ה', אשר לא-תעשינה-ואשמו. יד ונדעה, החטאת, אשר חטאו, עליה-והקריבו הקהל פר בן-בקר, לחטאת, והביאו אתו, לפני אהל מועד. טו וסמכו זקני העדה את-ידיהם, על-ראש הפר לפני ה'; ונחט את-הפר, לפני ה'. טז והביא הכהן המשיח, מדם הפר, אל-אהל, מועד. יז וטבל הכהן אצבעו מן-הדם; והזה שבע פעמים לפני ה' את פני הפרכת. יח ומן-הדם יתן על-קרנת המזבח, אשר לפני ה', אשר, באהל מועד; ואת כל-הדם ישפך אל-יסוד מזבח העלה, אשר-פתח אהל מועד. יט ואת כל-חלבו ירים ממנו; והקטיר המזבחה. כ ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן ועשה-לו; וכפר עלהם הכהן ונסלח להם. כא והוציא את-הפר אל-מחוץ למחנה ושרף אתו כאשר ושרף את הפר הראשון: חטאת הקהל הוא.

אבן עזרא - כאן מדובר במצוות לא תעשה אבל בבמדבר טו, כב-כו מדבר על מצוות עשה.

כל מקום שהתורה מכנה שריפה, אינה על המזבח ולא עיני ה'. בסנה, בהר סיני ובני אהרון בחטאם, כולם לשון אכילה. במזבח תמיד לשון אכילה או הקרבה או הקטרה כי היא אכילה של אש ה'.

לשון מזורח! עיני רש"י אבל נראה שמודגש שכל מנהיג ברור שיחטא. בויקרא אין "מלך", והכוונה לנשיא-למלך. ראב"ע - הוא סעף של הפסקה הקודמת.

כב אשר נשיא, יחטא; ועשה אחת מכל-מצות ה' אל-הקריב אשר לא-תעשינה, בשגגה ואשם. כג או-הודע אליו חטאתו, אשר חטא בה-והביא את-קרבתו שיעיר עזים, זכר תמים. כד וסמך גדו, על-ראש השעיר, ונחט אתו במקום אשר-ישחט את-העלה, לפני ה'; חטאת, הוא. כה ולקח הכהן מדם החטאת, באצבעו, ונתן, על-קרנת מזבח העלה; ואת-דמו ישפך, אל-יסוד מזבח העלה. כו ואת-כל-חלבו יקטיר המזבחה, כחלב זבח השלמים; וכפר עליו הכהן מחטאתו, ונסלח לו.

כז ואם-נפש אחת תחטא בשגגה, מעם הארץ: בעשתה אחת ממצות ה', אשר לא-תעשינה-ואשם. כח או הודע אליו, חטאתו אשר חטא-והביא קרבנו שיעיר עזים, תמימה נקבה, על-חטאתו, אשר חטא. כט וסמך את-גדו, על, ראש החטאת; ונחט, את-החטאת, במקום, העלה. ל ולקח הכהן מדמה, באצבעו, ונתן, על-קרנת מזבח העלה; ואת-כל-דמה ישפך, אל-יסוד המזבח. לא ואת-כל-חלבה יסיר, כאשר הוטר חלב מעל זבח השלמים, והקטיר הכהן המזבחה, לריח ניחח לה; וכפר עליו הכהן ונסלח לו.

לב ואם-קבש יביא קרבנו, לחטאת-נקבה תמימה, וביאנה. לג וסמך את-גדו, על, ראש החטאת; ונחט אתה, לחטאת, במקום, אשר ישחט את-העלה. לד ולקח הכהן מדם החטאת, באצבעו, ונתן, על-קרנת מזבח העלה; ואת-כל-דמה ישפך, אל-יסוד המזבח. לה ואת-כל-חלבה יסיר, כאשר יוסר חלב מעל זבח השלמים, והקטיר הכהן אתם המזבחה, על אשי ה'; וכפר עליו הכהן על-חטאתו אשר-חטא, ונסלח לו.

היחודי שכתוב כך, אולי לומר שנחשב למעין נדבה, שגם החוטא שקרב- נצח עונו.

Parashat Vayikra

The language used by the Torah is very precise, even in technical “boring” sections like the one that describes the sin-offering service.

Before examining the *pesukim*, here are some questions to think about (answers will be clear once you examine the color coded page):

1. Why are chapters 2 & 3, which appear to be new topics, not introduced with the usual “and God spoke to Moshe, saying”?
2. How many actions are required after the commandment to bring the sacrifice is given?
3. The word “to burn” is not found very often in the Torah, yet it appears four times in our chapter. When is the word “burned” used and when is the word “eaten”? E.g., Were Korah’s companions “burned” or were they “eaten”? Were Nadav and Avihu “burned” or were they “eaten”?
4. Our chapter discusses the sins of four different classes of people. Whose sacrifice is described as being “sweet savour unto the LORD”? The High Priest? The King? The ordinary person? Why is this so?

There are many other “technical details” in this chapter, each of which has great significance.